Diumenge 3 (C) de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 21,1-19): En aquell temps, Jesús es manifestà una altra vegada als seus deixebles a la vora del llac de Tiberíades. I es manifestà així: estaven junts Simó Pere i Tomàs, que s'anomena Dídim, i Natanael, el de Canà de la Galilea, i els fills del Zebedeu i altres dos dels seus deixebles. Els diu Simó Pere: «Vaig a pescar». Ells li diuen: «Venim també nosaltres amb tu». Sortiren i pujaren a la barca; i aquella nit no agafaren res.

Arribada ja la matinada es presentà Jesús a la riba; però els deixebles no sabien que era Jesús. I Jesús els diu: «Nois, ¿és que teniu alguna cosa per menjar?». Li responen: «No». Però ell els diu: «Tireu la xarxa cap a la dreta de l'embarcació i en trobareu». La hi tiraren, i ja no podien arrossegar-la a causa de la gran quantitat de peixos. I aquell deixeble a qui estimava Jesús diu a Pere: «És el Senyor!». I Simó Pere, quan va sentir que era el Senyor, se cenyí la túnica, ja que estava nu, i es tirà al mar; però els altres deixebles vingueren amb la barca, ja que no eren lluny de terra, sinó a unes dues-centes colzades, arrossegant la xarxa dels peixos.

I quan baixaren a terra, veieren unes brases preparades i un peix posat al damunt i pa. Jesús els digué: «Porteu peixos dels que heu pescat ara». Pujà, doncs, Simó Pere i arrossegà a terra la xarxa plena de cent cinquanta-tres peixos grossos; i a pesar de ser tants, no s'esquinçà la xarxa. I Jesús els diu: «Veniu, mengeu». I cap dels deixebles no gosava preguntar-li: «Tu, qui ets?», sabent que era Jesús.

Vingué Jesús i prengué el pa i els el donà, i de manera semblant el peix. Aquest fou el tercer cop que Jesús es manifestà als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

I havent acabat de dinar, diu Jesús a Simó Pere: «Simó, [fill] de Joan, ¿m'estimes més que aquests?». Li diu: «Sí, Senyor, tu saps que t'estimo». Li diu: «Pastura els meus anyells». Li torna a dir per segona vegada: «Simó, [fill] de Joan, ¿m'estimes?». Li diu: «Sí, Senyor, tu saps que t'estimo». Li diu: «Pastura les meves ovelles». Li diu per tercera vegada: «Simó, [fill] de Joan,

¿m'estimes?». S'entristí Pere perquè li digué per tercera vegada: «¿M'estimes?». I li diu: «Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t'estimo». Li diu: «Pastura les meves ovelles. En veritat, en veritat et dic: quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però quan envelleixis estendràs les teves mans i un altre et cenyirà i et durà on no vols». I això ho digué per significar amb quina mort havia de glorificar Déu. I després de dir això, li diu: «Segueix-me».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I Jesús els diu: 'Veniu, mengeu'»

Rev. D. Jaume GONZÁLEZ i Padrós
(Barcelona, Espanya)

Avui, en el tercer Diumenge de Pasqua, contemplem encara les aparicions del Ressuscitat, enguany segons l'evangelista Joan, en l'impressionant capítol vint-i-un, tot ell amarat de referències sacramentals, ben vives per a la comunitat cristiana de primera generació, aquella que va recollir el testimoni evangèlic dels mateixos Apòstols.

Aquests, després dels esdeveniments pasquals, sembla que retornen a la seva ocupació habitual, com havent oblidat que el Mestre els havia convertit en "pescadors d'homes". Un error que l'evangelista reconeix, bo i constatant que —malgrat haver-s'hi escarrassat— «no agafaren res» (Jn 21,3). Era la nit dels deixebles. Tanmateix, a l'albada, la presència coneguda del Senyor capgira tota l'escena. Simó Pere, que abans havia pres la iniciativa en la pesca infructuosa, ara recull la xarxa plena: cent cinquanta-tres peixos n'és el resultat, nombre que és la suma dels valors numèrics de Simó (76) i d'ikhthys (=peix, 77). Significatiu!

Quan, doncs, sota l'esguard del Senyor glorificat i amb la seva autoritat, els Apòstols, amb la primacia de Pere —explicitada per la triple professió d'amor al Senyor— exerceixen la missió evangelitzadora, es produeix el miracle: "pesquen homes". Els peixos, un cop pescats, moren quan se'ls treu del seu medi. Així mateix, els éssers humans també moren si ningú no els rescata de la foscor i de l'asfíxia d'una existència allunyada de Déu i envoltada d'absurditat, tot portant-los a la llum, a l'aire i a l'escalf de la vida. De quina vida? De la vida del Crist, que Ell mateix alimenta des de la platja de la seva glòria, figura esplèndida de la vida sacramental de l'Església i, primordialment, de l'Eucaristia. En ella el Senyor dóna personalment el pa i, amb ell, es dóna a si mateix, com indica la presència del peix, que per a la primera comunitat cristiana, era un símbol del Crist i, doncs, del cristià.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «I havent menjat davant d'ells, va prendre les sobres i les hi va donar. Per demostrar-los la veracitat de la seva resurrecció, es va dignar menjar amb ells, perquè veiessin que havia ressuscitat d'una manera real, i no d'una manera imaginària» (San Beda)

- «Quina és avui la mirada de Jesús sobre meu? Com em mira Jesús? Amb una crida? Amb un perdó? Amb una missió? Estem tots sota la mirada de Jesús. Ell mira sempre amb amor. Ens demana alguna cosa i ens dóna una missió» (Francesc)

- «En el trobament amb Jesús ressuscitat, esdevé adoració: 'Senyor meu i Déu meu!' (Jn 20,28). Llavors pren una connotació d'amor i d'afecte que es farà característic de la tradició cristiana: 'És el Senyor!' (Jn 21,7)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 448)